

a späť na vozík a po našej otázke, či ho netreba dať späť na posteľ, nám odpovedal, že nie, sme hodné, ale ostáva na vozíku. A toľko čo sme vyšli z izby a prišli do sesterne, nám sestrička povedala, že pán na dvanástke zvonil, či ho dáme z vozíka na posteľ. Niekedy, keď sme boli celý deň rozlietané, to vážne nahnevalo, ale na druhej strane, každý je nejaký. Užívali sme si posledný týždeň s klientmi, venovali sme sa im, smiali, vozili ich na recepciu „na kafe a kaštiny“ a pomaly sa pripravovali na záver stáže. Nechcelo sa nám odtiaľ odísť, zvykli sme si na nových kamarátov, na sestričky, na lepší systém práce. Ale čas bol nemilosrdný a tlačil nás. A tak sme si jeden z posledných dní vymieňali názory a postrehy s vrchnou sestrou a riaditeľkou, ktorým sme sa poďakovali, že sme sa u nich mohli cítiť ako doma a zažiť a vidieť niečo nové. Na oplátku sa ony poďakovali nám malým darčekom za to, že sme im pomohli, zúčastnili sa projektu a boli by radi, ak by sa s nami stretli i v budúcnosti. Posledné dva dni sme absolvovali nadstavbový kurz bazálnej stimulácie, na ktorom sme už mali iného lektora. Kurz ubehol ako voda a my sme odišli do penziónu zbaviť poličky a skrine našich vecí. Odchod bol ťažký, na jednej strane sme sa tešili domov na rodinu, no na druhej strane sa nám niektorým nechcelo odísť, chceli sme ostať tam pri klientoch, rozprávať sa s nimi, venovať sa im. Ale keď sme videli zaparkovaný autobus pred penziónom, nadobro zvíťazila myšlienka domo-

va. Celí natešení sme nasadli do autobusu (ktorý bol obrovský a celý náš) a vydali sa na cestu domov. Vďaka môjmu super mechúru sme zastavovali každú hodinu na pumpe, za čo ma niektorí nenávideli, lebo chceli byť čo najskôr doma, no darmo, orgánom nerozkážeš. Ak to mám zhrnúť, kurzy aj stáž boli super. Kurzy uplatníme na praxi aj v našom ďalšom povolaní, ale aj v živote, lebo nikdy nevieme, čo sa nám alebo našim blízkym môže stať. Z praxe si odnášam plno zážitkov, aj tých veselých, ale aj smutných. Predovšetkým nebát sa zhovárať s klientom, dať mu vedieť, že je tu niekto, kto má chuť počúvať ho, ak sa bojí, tak ho povzbudiť, chytiť za tú ruku a ubezpečiť ho, že je všetko v poriadku, ak je smutný, rozosmiať ho alebo aspoň rozveseliť. Aj pomätení a ležiaci klienti sú len ľudia. A všetko, čo v živote dáte, sa vám vráti.

IVKA

